

- 2) Trimiterea la reglementarea din *lex causae* prevăzută la articolul 13 din Regulamentul nr. 1346/2000 pentru a stabili dacă „*legea respectivă nu permite, în speță, atacarea actului respectiv cu nicio cale de atac*” trebuie interpretată în sensul că partea interesată trebuie să demonstreze că în cazul concret *lex causae* nu prevede în mod general și abstract nicio cale de atac pentru un act precum cel considerat în speță prejudiciabil – plata unei datorii contractuale – sau în sensul că partea interesată trebuie să demonstreze că, în cazul în care *lex causae* permite atacarea cu o cale de atac a unui act de tipul respectiv, nu subzistă în realitate condițiile – diferite de cele prevăzute de *lex fori concursus* – necesare pentru ca în cazul dedus judecății să poată fi admisă calea de atac?
- 3) Regimul derogatoriu prevăzut la articolul 13 din Regulamentul nr. 1346/2000 – având în vedere *ratio* acestuia de a proteja încrederea legitimă a părților în stabilitatea actului potrivit *lex causae* – poate fi aplicabil inclusiv în cazul în care părțile la un contract au sediile în același stat membru, a cărui lege este, prin urmare, în mod previzibil destinată să devină *lex fori concursus* în caz de insolvență a uneia dintre acestea, iar părțile, prin intermediul unei clauze contractuale privind alegerea legii unui alt stat membru, sustrag revocarea actelor de executare a contractului respectiv de la aplicarea unor norme imperative prevăzute de *lex fori concursus* stabilite pentru protejarea principiului *par condicio creditorum*, cu prejudicierea adunării creditorilor în caz de insolvență?
- 4) Articolul 1 alineatul (1) din Regulamentul nr. 593/2008 ⁽²⁾ trebuie interpretat în sensul că „*situații[...] [în] care există un conflict de legi*” în scopul aplicabilității regulamentului însuși includ și cazul unui contract de navlosire maritimă încheiat într-un stat membru între societăți care au sediile în același stat membru, cu clauză de alegere a legii unui alt stat membru?
- 5) În cazul unui răspuns afirmativ la a patra întrebare, articolul 3 alineatul (3) din Regulamentul nr. 593/2008 coroborat cu articolul 13 din Regulamentul nr. 1346/2000 trebuie interpretat în sensul că alegerea părților de a supune un contract legii unui stat membru diferit de cel în care se află „*toate elementele relevante pentru situația respectivă*” exclude aplicarea unor norme imperative ale legii acestui din urmă stat membru aplicabile în calitate de *lex fori concursus* inatacabilității unor acte efectuate înainte de insolvență cu prejudicierea adunării creditorilor, prevalând astfel asupra clauzei de exceptare stabilite la articolul 13 din Regulamentul nr. 1346/2000?

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență (JO L 160, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 1, p. 143).

⁽²⁾ Regulamentul (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 iunie 2008 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale (Roma I) (JO L 177, p. 6).

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia) la
5 februarie 2016 – Associação Sindical dos Juízes Portugueses/Tribunal de Contas**

(Cauza C-64/16)

(2016/C 156/32)

Limba de procedură: portugheza

Instanța de trimitere

Supremo Tribunal Administrativo

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Associação Sindical dos Juízes Portugueses

Pârât: Tribunal de Contas

Întrebările preliminare

Având în vedere cerințele imperative privind eliminarea deficitului bugetar excesiv și asistența financiară reglementată de dispozițiile europene, principiul independenței judiciare, consacrat la articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și la articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene ⁽¹⁾, precum și în jurisprudența Curții de Justiție, trebuie interpretat în sensul că se opune măsurilor de reducere salarială aplicate magistraților din Portugalia, impuse în mod unilateral și continuu de către alte autorități sau organisme constituționale, astfel cum rezultă din articolul 2 din Legea nr. 75 din 12 septembrie 2014?

⁽¹⁾ Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (JO 2000, C 364, p. 1)

Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunale Ordinario di Verona (Italia) la 10 februarie 2016 – Livio Menini și Maria Antonia Rampanelli/Banco Popolare – Società Cooperativa

(Cauza C-75/16)

(2016/C 156/33)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Tribunale Ordinario di Verona

Părțile din procedura principală

Reclamanți: Livio Menini și Maria Antonia Rampanelli

Pârâtă: Banco Popolare – Società Cooperativa

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 3 alineatul (2) din Directiva 2013/11 ⁽¹⁾, în măsura în care prevede că această directivă „nu aduce atingere Directivei 2008/52 ⁽²⁾”, trebuie interpretat în sensul că nu aduce atingere posibilității statelor membre de a prevedea medierea obligatorie numai pentru ipotezele care nu intră în domeniul de aplicare al Directivei 2013/11, și anume ipotezele prevăzute la articolul 2 alineatul (2) din Directiva 2013/11, litigiile în materie contractuală care decurg din alte contracte decât cele de vânzare sau de prestare de servicii, precum și cele care nu privesc consumatorii?
- 2) Articolul 1 [...] din Directiva 2013/11, în măsura în care asigură consumatorilor posibilitatea de a prezenta o reclamație împotriva comercianților la entități speciale de soluționare alternativă a litigiilor, trebuie interpretat în sensul că această normă se opune unei reglementări naționale care prevede recurgerea la mediere, într-un litigiu dintre cele prevăzute la articolul 2 alineatul (1) din Directiva 2013/11, ca o condiție de admisibilitate a actului de sesizare a instanței introdus de partea care are calitatea de consumator și, în orice caz, unei reglementări naționale care prevede asistența obligatorie a unui avocat, și costurile aferente, pentru consumatorul care participă la medierea privind un litigiu dintre cele menționate mai sus, precum și posibilitatea de a nu participa la mediere numai pentru un motiv justificat?

⁽¹⁾ Directiva 2013/11/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 mai 2013 privind soluționarea alternativă a litigiilor în materie de consum și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 și a Directivei 2009/22/CE (Directiva privind SAL în materie de consum) (JO L 165, p. 63).

⁽²⁾ Directiva 2008/52/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 mai 2008 privind anumite aspecte ale medierii în materie civilă și comercială (JO L 136, p. 3).
